

Sygnatura akt VI Ka 353/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **6 czerwca 2017 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Kazimierz Cieślikowski

Protokolant Agata Lipke

przy udziale Beaty Huras

Prokuratora Prokuratury Rejonowej wT.

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2017 r.

sprawy **J. G. zd. R., córki K. i H.**

ur. (...) w B.,

oskarżonej z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 1 marca 2017 r. sygnatura akt II K 352/16

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie 1 ustala, że oskarżona prowadziła pojazd mechaniczny w ruchu drogowym znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu o wartości 0,30 mg/l;
2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i wymierza jej opłatę za II instancję w kwocie 120 (sto dwadzieścia) złotych.

Sygn. akt VI Ka 353/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 1 marca 2017 roku, sygn. akt II K 352/16 oskarżona J. G. została uznana za winną występku z art. 178a § 1 kk. Za to przestępstwo Sąd orzekł wobec niej karę 5 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Na mocy art. 42 § 2 kk orzekł środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. Sąd orzekł także środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej (art. 43a § 2 kk). Na poczet zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 16 marca 2016 r.

Zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa opłatę i wydatki.

Od powyższego wyroku Sądu Rejonowego apelację wniósł obrońca oskarżonej J. G..

Zaskarżył on wyrok w całości, zarzucając orzeczeniu obrazę przepisów postępowania, a to art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, art. 424 § 1 pkt 1 oraz błędy w ustaleniach faktycznych.

Domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że czyn stanowi wykroczenie z art. 87 § 1 kw i wymierzenie oskarżonej kary grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja okazała się bezzasadna.

Uniknął Sąd I instancji takich uchybień, które stanowiłyby bezwzględne przyczyny odwoławcze. Nie dopuścił się także obrazę przepisów postępowania karnego, które miałyby wpływ na treść wyroku. Błędne natomiast były ustalenia faktyczne dotyczące zawartości alkoholu w wydychanym przez oskarżoną powietrzu, co trafnie punktuje obrońca oskarżonej w jednym z zarzutów. Wskazuje bowiem apelujący, iż Sąd I instancji przyjął, że w chwili popełnienia czynu to jest o godzinie 17:55 zawartość alkoholu w wydychanym przez oskarżoną powietrzu wynosiła jednocześnie 0,30 mg/l, 0,34 mg/l i 0,27 mg/l. Rzeczywiście wyrok Sądu I instancji wskazuje na taką okoliczność, o jakiej pisze obrońca oskarżonej. Rację ma też obrońca gdy twierdzi, że nie jest możliwe by jednocześnie zawartość alkoholu w wydychanym przez oskarżoną powietrzu była różna. Nie ulega wątpliwości, że aby uczynić zadość kryminalnej zawartości czynu, którego dopuścił się sprawca prowadzący pojazd mechaniczny w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości (lub też w stanie po spożyciu alkoholu) trzeba ustalić jaka była zawartość alkoholu w organizmie sprawcy w chwili prowadzenia pojazdu mechanicznego albo też do jakiego stężenia zawartość ta prowadziła. Trzeba tu wskazać, że obowiązek poczynienia takiego ustalenia należy wyinterpretować z treści art. 115 § 16 kk. Wprawdzie Sąd I instancji pisze w uzasadnieniu, z jakiej przyczyny wyeliminował z opisu czynu wartość 0,22 mg/l ale argumentacja jej kompletnie chybiona. W rzeczy samej Sąd I instancji nie poczynił ustaleń dotyczących zawartości alkoholu w wydychanym przez oskarżoną powietrzu. Z tej przyczyny Sąd Okręgowy uznał, że ustalenia w tym zakresie musi poczynić sam. Czyniąc to dokonał korekty zaskarżonego wyroku.

Trzeba tu jednak stwierdzić, że obrońca oskarżonej wskazuje cały szereg uchybień ale wszystkie one sprowadzając się do tego, że Sąd I instancji błędnie ustalił zawartość alkoholu w wydychanym przez oskarżoną powietrzu w chwili popełnienia przez nią czynu. Trzeba zatem stwierdzić, że obrońca oskarżonej nieco zaciemnia obraz wynikający z dowodów, choć rzeczywiście Sąd I instancji do dowodów odnosi się w stopniu jeszcze mniejszym.

Te dowody są następujące. Krótco po zatrzymaniu oskarżonej prowadzącej pojazd mechaniczny w ruchu lądowym wykonano 5 pomiarów zawartości alkoholu w wydychanym przez oskarżoną powietrzu dwoma różnymi urządzeniami. Pierwszym z nich było urządzenie przenośne przeznaczone do pracy w warunkach drogowych o nazwie A. (...), a 3 kolejne na urządzeniu stacjonarnym o nazwie A. (...). Trafnie obrońca oskarżonej wskazuje, że wyniki badań urządzeniem A. I. nie powinny być brane pod uwagę. Biegła K. P. wskazała przekonująco, że przy badaniu tym urządzeniem dopuszczono się oczywistych uchybień dotyczących tak objętości wydechu, jak i czasu wydechu. Wskazała również biegła przekonująco, z jakich przyczyn pierwsze badanie urządzeniem A. (...) nie jest miarodajne. Tak więc ustalenie faktyczne w zakresie dotyczącym zawartości alkoholu w wydychanym przez oskarżoną powietrzu powinno się opierać na wynikach badań - pomiar 2 i 3 z karty 3. Nie można zaakceptować tezy obrońcy oskarżonej, że skoro brak jest jednego z wydruków to zapis w protokole ze wskazanej karty przestaje istnieć. Trzeba też stwierdzić, na co nie zwrócił uwagi ani Sąd I instancji ani obrońca oskarżonej, że budzą istotne zastrzeżenia wskazane czasy przeprowadzonych badań. Trudno przypuszczać bowiem by drugie badanie urządzeniem przenośnym odbyło się już po wszystkich 3 badaniach urządzeniem stacjonarnym, a tak wynikałoby z wydruków. Zgodnie z logiką po pierwszym badaniu A. I. drugie należałoby przeprowadzić po upływie 15 minut zgodnie z §4.3 wspomnianego przez apelującego Rozporządzenia Ministra Zdrowia. Dopiero wówczas jest sens przejazdu funkcjonariuszy z zatrzymaną oskarżoną do

Komendy Policji, gdyż właśnie tam znajduje się urządzenie A. (...). należy przyjąć, że owa okoliczność ma znaczenie drugorzędne i wynika z błędnie ustawionego zegara na urządzeniu A.(...)

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy dokonał samodzielnie ustaleń faktycznych w zakresie dotyczącym zawartości alkoholu w organizmie oskarżonej w chwili popełnienia czynu i ustalenia te uwzględnił dokonując zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonej. Odnosząc się do argumentu apelującego, że oskarżona pozostawała w czasie popełnienia czynu w błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię czynu to argumentacja ta jest wręcz absurdalna. Widać wyraźnie, że obrońca oskarżonej z opinii biegłej K. P. wyciągnął tylko to co było dla oskarżonej korzystne choć w istocie opinia biegłej oskarżoną całkowicie pograża, dyskredytując zupełnie całą linię obrony. Jest rzeczą oczywistą zatem, że oskarżona prowadząc pojazd mechaniczny w ruchu lądowym znajdowała się w stanie nietrzeźwości nie z powodu spożycia niewielkiej ilości kropli C. C., jak wynika z jej wyjaśnień. Niezależnie od tego zasady prawidłowego rozumowania, przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego, nakazują przyjąć, że oskarżona zdawała sobie sprawę z tego, że znajduje się w stanie nietrzeźwości, a co najmniej to przewidywała i na to się godziła.

Tak więc apelacja co do istoty uwzględniona być nie mogła.

Sąd Okręgowy natomiast zbadał czy orzeczenie o karze i środkach karnych nie jest wobec oskarżonej rażąco niewspółmiernie surowe. Doszedł do przekonania, że tak nie jest. Sąd I instancji trafnie dobrał rodzaj kary i jej wymiar. Nie jest to zatem orzeczenie surowe ale wyważone. Z kolei orzeczenia z punktów 2 i 3 są orzeczeniami równymi minimum wskazanymi przez przepisy ustawy karnej, a zatem o surowości mowy być nie może.

Nie widząc podstaw do uwzględnienia apelacji w zakresie przypisania oskarżonemu popełnienia przestępstwa a także nie dopatrując się rażącej niewspółmierności orzeczenia o karze, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok poza wspomnianą korektą utrzymał w mocy.